

327.32 III (063) "1919"

327.327

K4

/kommunistiska-internationen

/seminariet-kongressen

1919

DEN KOMMUNISTISKA INTERNATIONALENS RIKTLINJER

ANTAGNA PÅ VÄRLDS-
KONGRESSEN I MOSKVA
DEN 2—6 MARS 1919

TYÖVÄENLIKKUUS-
KIRJASTO

933249

PRIS 10 ÖRE :: FRAMS FÖRLAG - STOCKHOLM

14094

**Den Kommunistiska
internationalens riktlinjer**

Svenska Bok- och Tidningstryckeriet, Stockholm 1919.

Det kapitalistiska världssystemets i dess inre dolda motsättningar yttrade sig med en oerhörd kraft i en jätteexplosion — i det stora imperialistiska världskriget.

Kapitalismen försökte övervinna sin egen anarki genom att organisera produktionen. I stället för talrika konkurrerande företagare bildade sig väldiga kapitalistsammanslutningar (syndikat, karteller, truster) bankkapitalet förenade sig med industrikapitalet; hela det ekonomiska livet behärskades av den finanskapitalistiska oligarkin, som genom sin organisation på grundval av denna makt uppnådde ett envælde. I stället för den fria konkurrensen uppstod monopolet. Den enskilde kapitalisten blir förbandskapitalist. Vansinnig anarki ersättes av organisationer.

Men i samma mån som anarkin i det kapitalistiska produktionssättet ersättes av de kapitalistiska organisationerna i de enskilda landen, blir motsättningarna, konkurrenskampen, anarkin i världshushållningen allt skarpare. Kampen mellan de största organiserade rovsstaterna förde med järnhård nödvändighet till det ohyggliga imperialistiska världskriget. Profithungern drev världskapitalet till kamp om nya avsättningsmarknader, nya placeringsaffärer, nya råmaterialkällor,

kolonislavarnas billiga arbetskraft. De imperialistiska staterna, som sins emellan delat upp hela världen och förvandlat de många millionerna afrikanska, asiatiska, australiska och amerikanska proletärerna och bönderna till arbetsdjur, måste förr eller senare stöta samman i den väldiga krasch, som visade kapitalismens verkliga anarki-natur. Så uppstod den största av alla förbrytelser — rofferiets världskrig.

Kapitalismen försökte också övervinna sin motsättningsfyllda *sociala struktur*. Det borgerliga samhället är ett klassamhälle. Kapitalet i de största civiliserade staterna ville blanda bort de sociala motsättningarna. På de plundrade kolonialfolkens bekostnad korrumperade kapitalet sina löneslavar, skapade intressegemenskapen mellan utsugna och utsugare gentemot de undertryckta kolonierna — gula, svarta, röda kolonialfolk — fängslade de europeiska och amerikanska arbetarklasserna vid det imperialistiska fosterlandet.

Men samma metod av permanent korruption, med vilken arbetarklassens patriotism och andliga underkastelse verkställdes, hade genom kriget förvandlat sig i sin motsats. Proletariatets fysiska förintelse och fullständiga förslavande, ett oerhört tryck, utarmande och urartning, världssvälten, det var den slutgiltiga lönen för borgfreden. Den störtade samman. *Det imperialistiska kriget förvandlade sig i medborgarkriget.*

Det nya tidsskedet är kommet! Kapitalismens upplösning och inre sönderfallande. *Den kommunistiska proletärrevolutionens tidskede!*

Det imperialistiska systemet störtar samman. Jäs-

ning i kolonierna, jäsning bland förut osjälvständiga små nationer, proletarietets uppror, segrande proletärisk revolution i en del länder. Upplösning av de imperialistiska arméerna, de härskande klassernas fullständiga oduglighet att vidare leda folkens öden — sådan är bilden av tillståndet just nu i hela världen.

Mänskligheten, vars hela kultur nu ligger i spillror, hotas av faran av fullständig förintelse. Det finns endast en makt, som kan rädda den, och denna makt är proletarietet. Den gamla kapitalistiska "ordningen" existerar icke mer, den kan inte längre bestå. Slutresultatet av det kapitalistiska produktionssättet är kaos. Och detta kaos kan endast den största, den produktiva klassen övervinna: arbetareklassen. Den måste bryta kapitalets välde, omöjliggöra krigen, förinta staternas gränser, förvandla hela världen i en för sig arbetande gemenskap, förverkliga folkens förbrödring och befrielse.

Häremot rustar sig världskapitalet till en sista kamp. Under »folkförbundets täckmantel och ett pacifistiskt frasöverflöd gör det sina sista ansträngningar att åter sammankitta det kapitalistiska systemets spontant sönderfallande delar och rikta sina krafter mot den allt mer växande proletära revolutionen.

Denna kapitalistklassens nya, oerhörda sammanvärvning måste proletarietet besvara med att erövra den politiska makten, rikta denna makt mot sina klassfiender och sätta den igång som hävstång för den ekonomiska omvälvningen. Världsproletariatets slutgiltiga seger betyder början till den befriade mänsklighetens verkliga historia.

I. Erövringen av den politiska makten.

Proletariatets erövring av den politiska makten betyder förintandet av bourgeoisins politiska makt. Bourgeoisins starkaste maktmedel är den borgerliga statsapparaten med dess kapitalistiska armé under ledning av officerare från borgar- och junkerklasserna, med dess polis och gendarmeri, dess fängelsedirektörer domare, dess präster, ämbetsmän o. s. v. Erövringen av den politiska makten betyder inte bara ett personombyte i ministerierna utan förintandet av den fiendliga statsapparaten, erövringen av den verkliga makten, bourgeoisins, de kontrarevolutionära officerarnas och de vita gardenas avväpning och proletariatets, de revolutionära soldaternas, de röda arbetargardenas beväpnande; avskaffandet av alla borgerliga domare och organiserandet av proletära domstolar, upphävandet av de reaktionära statsämbetsmännens välde och skapandet av proletariatets nya förvaltningsorgan. Proletariatets seger ligger i desorganisationen av den fiendliga och organisationen av den proletära makten, den består i förstörandet av den borgerliga och uppbyggandet av den proletära statsapparaten. Först sedan proletariatet vunnit segern och brutit borgarklassens motstånd, kan det utnyttja åt sig de forna motståndarna till den nya ordningen genom att ställa dem under sin kontroll och så småningom dra in dem i arbetet på det kommunistiska bygget.

2. Demokratin och diktaturen.

Den proletära staten är som varje stat en förtryckarapparat, men den riktar sig mot arbetarklassens fiender. Dess mål är att bryta och omöjliggöra utsugarnas motstånd, vilka i sin förtvivlade kamp använder alla medel för att kväva revolutionen i blod. Proletariatets diktatur, som öppet ger proletariatet den gynnade ställningen i samhället, är å andra sidan en provisorisk inrättning. I mån som bourgeoisins motstånd brytes, dessa exproprieras och så småningom blir en arbetande klass, försvinner den proletära diktaturen, staten dör bort och med den klasserna själva.

Den s. k. demokratin, d. v. s. den borgerliga demokratin, är inte annat än bourgeoisins förstuckna diktatur. Den mångprisade allmänna "folkviljan" existerar lika litet som det enhetliga folket. I verkligheten existerar klasserna med motsatta, oförenliga viljor. Men då bourgeoisien är en liten minoritet, behöver den denna fiktion, bluffen med den nationella "folkviljan", för att under detta vackert klingande ord befästa sitt välde över de arbetande klasserna och påtvinga dem sin egen klassvilja. Gentemot denna utövar proletariatet, befolkningens överväldigande majoritet, helt öppet sin massorganisations, sina råds klassvälde för att avskaffa bourgeoisins privilegier och säkerställa övergången till det klasslösa, kommunistiska samhället.

I den borgerliga demokratin ligger huvudvikten på de rent formella deklarationerna om fri- och rättigheter, men vilka äro oåtkomliga för det arbetande folket, för proletärer och halvproletärer, som icke äger några materiella medel, medan bourgeoisien utnyttjar sina materiella medel till att genom sin press och sina organisationer beljuga och bedra folket. Gentemot detta lägger rådssystemet, denna nya typ av statsmakt, huvudvikten på att ge proletariatet möjlighet att förvärkliga sina fri- och rättigheter. Rådsmakten ger de bästa palatsen, husen, tryckerierna, pappersförråden o. s. v. åt folket för dess press, möten och föreningar. Och först därmed är den verkliga *proletäriska* demokratin möjlig.

Den borgerliga demokratin förespeglar i sitt parlamentariska system endast med ord massorna deras andel i statsförvaltningen. I själva verket hålles massorna och deras organisationer fullständigt borta från den verkliga makten och den verkliga statsförvaltningen. I rådssystemet sköter massorganisationerna och genom dem massan själv förvaltningen, i det råden drar ständigt växande mängder av arbetare in i förvaltningen; endast så får såsmåningom hela det arbetande folket del i den verkliga statsförvaltningen. Rådssystemet stöder sig alltså på proletariatets massorganisationer, på råden själva, de revolutionära fackföreningarna, de kooperativa organisationerna o. s. v.

Genom uppdelning av den lagstiftande och den utförande makten, genom oåterkalleliga parlamentariska mandat skärper den borgerliga demokratin och det

parlamentariska systemet massornas avskiljande från staten. Återigen återkallningsrätten i råden, den lagstiftande och den utövande maktens förening, rådets egenskap av arbetande kollegier förenar massorna med förvaltningsorganen. Denna förbindelse avfordras också därigenom att i rådssystemet själva valen icke äger rum efter konstlade territoriella indelningar utan efter produktionsenheter.

Så förverkligar rådssystemet den sanna proletäriska demokratin, demokratin för och inom proletariatet emot bourgeoisien. Det industriella proletariatet blir i detta system privilegierat såsom den ledande, bäst organiserade, politiskt mognaste klassen, under vars hegemoni halvproletärerna och småbönderna på landsbygden så småningom höjs. Dessa det industriella proletariatets provisoriska privilegier måste utnyttjas till att undandra de fattigare småborgerliga massorna på landsbygden från storböndernas och bourgeoisiens inflytande och organisera och fostra dem till medarbetare på det kommunistiska bygget.

3. Bourgeoisiens expropriation och produktionens socialisering.

Den kapitalistiska ordningens och den kapitalistiska arbetsdisciplinens upplösning omöjliggör för de givna klassförhållandena produktionens återställande på dess förra bas. Arbetarnas lönestrider — även de framgångsrika — medför ej den eftersträfvade lyftningen i levnadsstandard, ty arbetarnas levnadsstandard

kan lyftas endast under förutsättning att icke bourgeoisie utan proletariatet själv behärskar produktionen. Arbetarnas väldiga lönestrider i alla land, i vilka deras förtvivlade läge tar sig tydligt uttryck i den elementära kraften och tendensen till generalisering, omöjliggör den kapitalistiska produktionens fortsättande. För att höja ekonomiens produktionskrafter, för att så fort som möjligt bryta bourgeoisiens motstånd, som förlänger det gamla samhällets dödskamp och därigenom för till faran av det ekonomiska livets fullständiga ruin, måste den proletära diktaturen genomföra storbourgeoisiens och junkerdörets expropriering och förvandla produktions- och trafikmedlen till den proletära statens gemensamma egendom.

Kommunismen födes nu ur kapitalismens spillror. Historien ger icke mänskligheten någon annan utväg. Opportunisterna, som reser det utopiska kravet på den kapitalistiska ekonomiens återuppbyggande, för att uppskjuta socialiseringen, förlänger endast upplösningsprocessen och för till den direkta faran av den fullständiga undergången. Den kommunistiska revolutionen är samtidigt det bästa och enda medlet varigenom den viktigaste samhälleliga produktionskraften — proletariatet — och med detta samhället självt skall kunna upprätthållas.

Proletär diktatur innebär ingalunda i och för sig någon uppdelning av produktions- och trafikmedlen. Tvärtom, dess syfte är att än mer centralisera produktionskrafterna och underordna hela produktionen en enhetlig plan.

Som första steg till socialisering av hela ekonomin kan nämnas: centraliseringen av storbankerna, som f. n. leder produktionen, erövringen av alla ekonomiska statskapitalistiska organ genom deras övertagande av proletarietets statsmakt, övertagandet av alla kommunala företag, socialiseringen av i syndikat och truster organiserade produktionsgrenar liksom av alla sådana produktionsbranscher, vari kapitalets koncentration och centralisation tekniskt tillåter detta, socialiseringen av lantgodsen och dessas förvandling i samhälleligt ledd drift.

Vad de smärre företagen beträffar måste proletariet så småningom förena dem, allt efter deras storlek.

Därvid bör uttryckligen betonas, att den lilla egendomen ingalunda kommer att exproprieras och att de egendomsägare, som ej exploaterar något lönearbete, icke heller kommer att utsättas för några våldsingripanden. Detta lager indras så småningom i den socialistiska organisationen genom föredömet, genom praktiken, som skall visa det den nya ordningens företräden, en ordning som skall befria småbönderna och städernas småborgare från det ekonomiska trycket av ockrarkapitalet och junkerdömet, från skattebördorna (speciellt genom statsskuldernas avskaffande) o. s. v.

Den proletära diktaturens uppgift på det ekonomiska området kan endast lösas i mån som proletariet blir i stånd att skapa de centraliserade förvaltningsorganen för produktionen och förverkliga arbetsförvaltningen. Därvid måste det givetvis utnyttja de

av sina massorganisationer, som är intimast sammanvuxna med produktionsprocessen.

På distributionens område måste den proletära diktaturen ersätta handeln genom en rättvis fördelning av produkterna. På vägen dit bör nämnas följande åtgärder: partihandelns socialisering, proletariatets övertagande av alla borgerligt-statliga såväl som också kommunala distributionsapparater, kontrollen över de stora kooperativa sammanslutningarna, vilkas organisation ännu i övergångsepoken spelar en stor roll, den så småningom skeende centralisationen av alla dessa organ och deras förvandling till ett enhetligt helt, som rationellt handhar produkternas distribution.

Liksom på produktionens område måste man också på distributionens utnyttja alla kvalificerade tekniker och specialister, när deras politiska motstånd är brutet och de är i stånd att inordna sig ej hos kapitalet utan i det nya produktionssystemet.

Proletariatet kommer icke att förtrycka dessa utan det kommer att för första gång ge dem möjligheter att utveckla det intensivaste skapande arbete. Den proletära diktaturen kommer att sätta sin Kooperation i stället för den åtskillnad mellan det fysiska och det andliga arbete, som kapitalismen utvecklat, och på detta sätt förena vetenskap och arbete.

Jämte expropriationen av fabrikerna, gruvorna, godsen o. s. v. måste proletariatet också avskaffa befolkningens utsugning genom de kapitalistiska husägarna, överlämna de stora husen i händerna på ortens arbetarråd, överflytta arbetarna i borgarhusen o. s. v.

Under denna stora omvälvningsperiod måste råds- makten oavbrutet uppbygga hela förvaltningsapparaten allt mer centraliserad men å andra sidan åter dra till sig allt större lager av det arbetande folket till omedelbart deltagande i förvaltningen.

4. Vägen till seger.

Den revolutionära epoken fordrar av proletariatet användandet av sådana kampmedel, som koncentrerar hela dess energi, d. v. s. massaktionen och dess logiska konsekvens: den direkta sammanstötningen med det borgerliga statsmaskineriet i öppen kamp. Detta mål måste alla andra metoder, exempelvis revolutionärt utnyttjande av den borgerliga parlamentarismen, underordnas.

Den nödvändiga förutsättningen för en sådan framgångsrik kamp är skilsmässan icke blott från kapitalets direkta lakejer och den kommunistiska revolutionens bödlar, vilken roll högersocialdemokraterna spelar, utan också från »centern» (Kautskys folk), som i de mest kritiska ögonblicken överger proletariatet för att kokettera med dess öppna motståndare.

Å andra sidan är det nödvändigt att etablera ett block med de element av den revolutionära arbetarrörelsen, som ehuru de förr ej tillhörde det socialistiska partiet nu i det stora hela står på den proletära diktaturens ståndpunkt, i rådsmaktens form, exempelvis vissa syndikalistiska element.

Tillväxten av den revolutionära rörelsen i alla land, faran för denna revolutions kvävande genom de kapita-

listiska staternas förbund, socialförräddarpartiernas försök att enas (bildandet av den gula »Internationalen» i Bern) i syfte att betjäna den Wilsonska ligan, och slutligen den absoluta nödvändigheten av de proletära krafternas koordination — allt detta måste leda till en verkligt revolutionär och verkligt proletärisk, kommunistisk International.

Den International, som underordnar de s. k. nationella intressena under den internationella revolutionens intressen, kommer att förkroppsliga de olika proletariats ömsesidiga hjälp, ty utan ekonomiskt och annat ömsesidigt bistånd kommer proletariatet icke att kunna organisera det nya samhället, och å andra sidan kommer i motsats till den gula socialpatriotiska Internationalen den internationella proletära kommunismen att understödja de utsugna kolonialfolken i deras strider emot imperialismen för att befordra ett slutgiltigt sammanstörtande av det imperialistiska världssystemet.

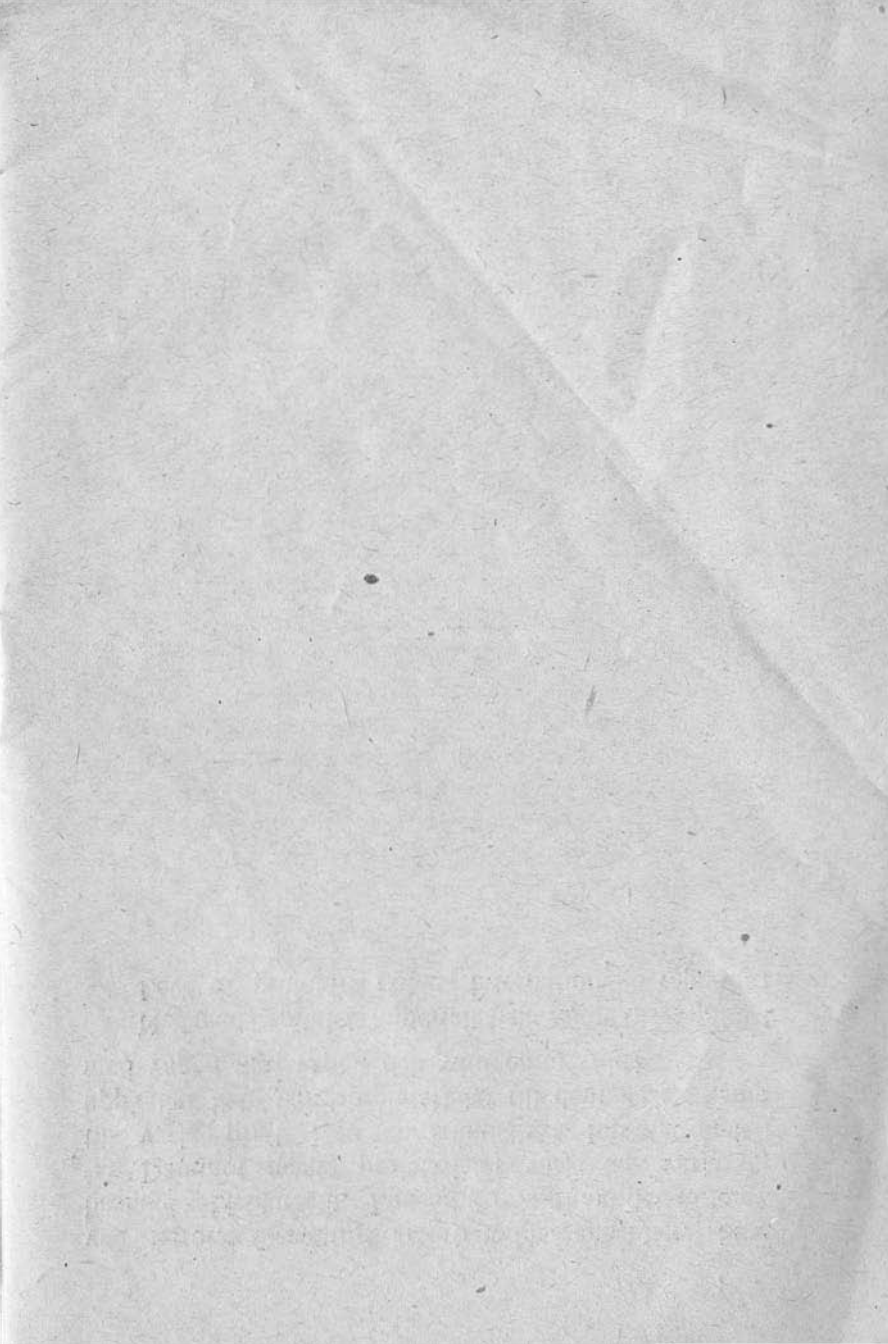
De kapitalistiska förbrytarna påstod vid världskrigets början, att de endast försvarade det gemensamma fosterlandet. Men snart visade den tyska imperialismen genom sina blodbad i Ryssland, i Ukraina, i Finland sin verkliga rövarnatur. Nu demaskerar sig själva inför de mest efterblivna folklager ententestaterna som världsrövare och proletariatets mördare. Tillsammans med den tyska bourgeoisien och socialpatrioterna stryper de — under det de på läpparna bär hycklande fredsfraser — med sina krigsmaskiner och fördummade barbariska kolonialsoldater det europeiska proletariatets revolution. Obeskrivlig är de borgerliga kannibalernas

vita terror. Oersättlig är arbetarklassens offer. Sina bästa — Liebknecht, Luxemburg — har det förlorat.

Däremot måste proletariatet värja sig, värja sig till varje pris! Den kommunistiska Internationalen uppkallar hela världsproletariatet till denna sista kamp med vapen mot vapen och våld emot våld!

Ned med kapitalets imperialistiska sammansvärjning!

Leve de proletära rådens internationella republik!

Nyutkommen litteratur från

FRAMS FÖRLAG, Stockholm

Världsrevolutionens program av N. Bucharin	1: 50
Billighetsupplaga.....	0: 25
Socialismens utveckling från vetenskap till handling av Karl Radek	0: 50
Billighetsupplaga.....	0: 10
Sanningen om Ryssland av Karl Kilbom	0: 50
Billighetsupplaga.....	0: 15
Den finska socialdemokratin och revolutionen av Lauri Letonmäki	0: 25
Vad vill Spartacus? av Z. Höglund	0: 25
Billighetsupplaga.....	0: 15
Zimmerwald, revolutionär månadstidskrift. Pris kr. 1: — pr häfte.	

FRAMS FÖRLAG

**TORSGATAN 10
STOCKHOLM**